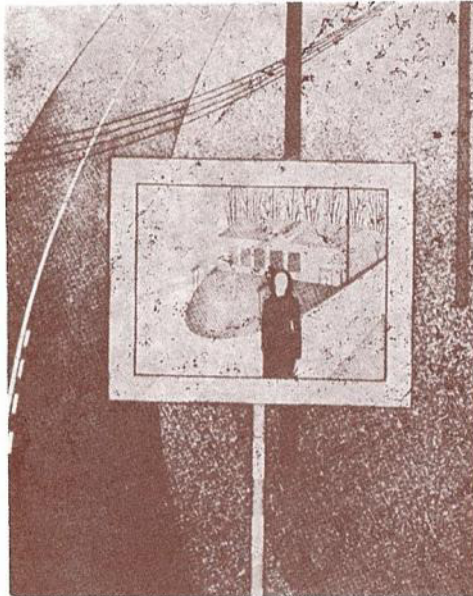

nova naučna disciplina i još ponešto

dušan radak

u pesmi salto mortale
j siveri
pod izgovorom zlih slutnji
izjavljuje
oktobar novembar decembar
i tako pesmu
sa plana
očekivanog imenovanja
prenosi
na plan
neočekivane
ironijske apstrakcije
međutim
čitajući nove
pesničke knjige
došao sam
do nedvosmislenog zaključka
da motiv za objavljivanje
mnogo slabih knjiga
nije ironijska apstrakcija
kako sam u početku
mišlo
već ironijska
meteorologija
pesnike
a naročito
urednike izdavačkih kuća
loše vreme je
ne samo ometalo
nego i potpuno
onemogućavalo
zamislite na primer
onakve meteorološke
mahinacije kao
toplo toplo toplo
pa onda
iznenada
hladno
kiša kiša kiša
pa odjednom
magla
a da ne govorimo
o sunčanom
i oblačnom vremenu
poleđici
vetru
snegu
visokom
i niskom
vazдушnom pritisku
količini padavina
na kvadratni metar
i stotinama drugih
time-peripetija
zar ne shvatate
gađno
da gore
ne može biti
zar tako
meteorološka ironijo
a pesnici
i urednici
sve ljudi od mesa
naprosto
ni fizički
ni psihički
nisu mogli
da izdrže pritisak
tako koncipiranog vremena
jer ono bi bilo
više nego
pogubno
i za krapinskog čoveka
a kamoli
za modernog umetnika

srećukupni rezultat toga je
normalno
i mnoštvo
slabih
knjiga
eto
sada je
nadam se
situacija mnogo jasnija
loše knjige
kao rezultat
lošeg vremena
s druge strane
žao mi je
što sam
u sve ovo
upleo sjajnog
j siverija
i njegov salto mortale
ali
o vezi poezije
sa novom naučnom disciplinom
ironijskom meteorologijom
trebalo bi ubuduće
zaista voditi računa
što se mene tiče
ja sam upravo
pokušao

linca stegovec: na raskršću, 1979, bakropis i akvatinta

proceniti veličinu koraka mihalj đuga

(1941—1981)

1.
Senka gavrana spušta se
na grane
drvo
već posle prvog dodira zamre
i prene se
iz omadijanog sna
i naglo zakorači
i tako posrebrebreno
nedostojno lišće napušta
tihu i odmereno
zagonetna noć ga pozdravlja

2.
Toga dana
ništavni oblaci prekrili su
žitna polja

zamrlo svetlo
na usnama željne dece
još nerođene

već i zato ne bismo smeli
te puteve kroz Neretvu i Sutjesku
kroz planine i kukuruzna polja
te puteve kroz strnjišta
u stvarne želje
snažno utabane bosim nogama
ne možemo
ne možemo zaboraviti

3.
Nikada niste završili rečenicu
stalno je trebalo ići

iskopati skrcvište u rodnoj grudi i zatvoriti
naa sobom razbraždeni dlan
trebalo je stalno ići

ta zemlja pak
uvek kada sazri
izbaci na površinu plod što bliže
vatri na obalu
gde krene da klija
i diše tananim plućima
za novi početak
za nastavak u tom krvavom
ali čvrstom lomljenju kudelje
jer treba stalno ići
i uvek samo napred

8.
Šta reći za to
što stalno traje u nama

čime svako jutro otvaramo
svoje nezasite gladne oči
pravimo prve korake
i izgovaramo prve reči

šta reći za to
što ni hiljadu oluja i ništavnih bujica
neće da zbrise
kao ni krvožedna vatra da spali

šta reći za to
što živi i ne umire s nama
i što nas prerasta
i tada
kada pored nas nije

šta reći za to
samo Tito

9.
Tada kada život odluči
da zakorači
i ispruži svoju smelu nogu
nad tihom prazninom

teško je proceniti
samu veličinu koraka

tek kasnije
tek dosta kasnije čućemo
veselu decu iza sela
o besmrtnoj ljubavi pevati

10.
Toga dana
tuga i suze
prekrili su žarko svetlo

kao veliki dlanovi
nikli
iz miliona dlanova
da ga sakriju
u sebi
još pre odlaska

uvek će sama budućnost
da otkrije
iz kog oka
ta prava suza teče

Sa slovačkog prevela
Vjera Benkova